Redacció i Administració: Passeig de Gracia, 64. — Telefon 1451-A
Tallers d'impremta: Berbera, núms. 11 i 13.—Telefon 1516-A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
EDICIO DIARIA

	Ptes.	
Barcelona	8	Ptes. mes.
Catalunya i Espanya.	7'50	trimestre
América llatina . .	6'50	"
Altres països . .	25	"

LA PUBLICITAT

ANY XLV—NUM. 15405—PREU: 10 CENTIMS

BARCELONA, DIJOUS, 17 DE MAIG 1923

ELS CONFLICTES SOCIALS

Comença per a Barcelona un nou cicle de conflictes obrers? La vaga del tràmit rodat ho pot fer creure. Hi ha rams de treball que, en iniciar un atur, arrosseguen aviat els altres rams, per la repercussió que inevitablement es produeix. Un conflicte com el que s'ha declarat a Barcelona, si no té una solució satisfactòria i ràpida, porta á la declaració de vaga general, amb totes les seves greus complicacions.

Seria excessiu el voler que una gran població industrial i comercial com Barcelona visqués en els nostres dies sense vagues obreres i sense conflictes d'estaments. La vida idíllica no és dels temps d'ara, ni de les ciutats grans. Però es pot demanar almenys que aquests conflictes socials es descabdellin en la forma normal que generalment presenten en els altres llocs. La gravetat dels nostres xocs socials està en llur característica violenta, en la ruptura sistemàtica de les lleis de respecte i d'humanitat que haurien de regir sempre, fins en les hores de passió màxima. Els esclats violents que en el moviment social dels altres països són una excepció, o una nuvolada passatgera, ací són la manifestació acostumada dels conflictes entre el capital i el treball.

No trobem just l'atribuir exclusivament a una de les dues parts en lluita la culpa de les desviacions lamentables que veiem en els conflictes socials de Barcelona. En el fons, hi ha un problema de capacitat i d'altitud. Per la gran creixença de la capital catalana, cada un dels estaments adversaris posseeix una força enorme, la qual no està en proporció amb les condicions directives i amb l'altitud intellectual i moral dels respectius directors. Els uns i els altres s'han fet forts i poderosos; però han mantingut la visió limitada i l'esperit estret. Els muscles i els nervis —sobretot els nervis—de les classes socials barcelonines han fet un augment molt més gros que les fines facultats de l'ànima.

I per damunt d'aquest endarreriment espiritual hi ha la formidable inèpcia de l'Estat espanyol. La intelligent intervenció dels òrgans del poder públic té avui una importància cabdal en el curs dels conflictes obrers. Però en aquest Estat míser, que al costat de totes les vanitats ridícules porta totes les tares més vergonyoses, la funció mediadora i encarriladora del poder públic és quasi sempre nulla, i sovint el Govern i les autoritats contribueixen, per acció o per omissió, a l'enverinament de les vagues obreres. Aquella part de la burgesia catalana que per un esquifit sentiment d'egoísme guaita amb recel i amb por les solucions del nacionalisme, ha de sofrir a cada punt, en allò que estima més i potser massa—els interessos materials—les conseqüències de l'incurable desgavell d'Espanya.

El mal pitjor no està en les lluites socials, que són pròpies del nostre segle i que representen una etapa en l'evolució de la societat humana, sinó en l'ambient en què es desenrotllen i en l'esperit de molts dels que hi intervenen. A Barcelona, una vaga i més que una vaga: és una manifestació d'un estat morbós que asseca les entranyes de la ciutat. I la primera condició de moviment definitiu és el retorn de la nació catalana al lliure ús de les seves facultats.

Carnet de les lletres

TEATRE POETIC

Acabem de llegir una conferència de Ventura Gassol a propòsit de "El nacionalisme eu el teatre". En Gassol, sota un tema tan delicat i propici a la relliscada i a la buidor, suscita dues o tres qüestions interessants. Una d'elles és el "teatre poètic". Les últimes estrenes d'En Sagarra li donen major actualitat.

Ventura Gassol veu amb tristesa l'allunyament dels poetes del teatre, allunyament encara més trist si considerem que "els grans mestres i els grans triomfadors en el Teatre han estat els grans poetes: Eschil, Sòfocles, Shakespeare, Corneille, Racine, Goethe i lord Byron".

El nostre teatre nacional, sense l'esforç dels poetes, esdevé un gènere literari gris, adormit, situat "al marge de tota llei d'estètica". Féu la prova: agafeu les obres més assenyalades de la nostra escena i cerqueu un passatge que valgui, literàriament, la pena; un diàleg amb ànima, una lluïssor dramàtica en les paraules. Veureu que poques resisteixen l'experiment.

El nostre Teatre espera encara els seus poetes, que li donin, amb llurs creacions, una vida original. Es mor, sospit, en mans d'uns homes que creuen que la realitat és la fada conversa de cada dia. Cal acabar amb això. Cal també que els poetes, en fer teatre, no oblidin mai llur condició. I que, en comptes d'ajupir-se a l'alçària dels comediògrafs corrents, es llencin, amb gran alè, a una empresa de veritable poesia.

Ship-boy

El dogmatisme bolxevista

El Comintern de Moscou (és el nom que porta l'Executiu de la III Internacional) ha acordat d'unificar la premsa comunista de tots els països. Els mateixos articles han d'ésser publicats a Alemanya i a França per la premsa addicta a la Internacional de Moscou. I això no pas tan solament en la part doctrinal i informativa, ans també en els fulletons, els quals són indicats pels mantenedors del dogma soviètic a les ordres dels dictadors de Moscou. Així, per exemple, "L'Humanité", òrgan del partit comunista francès, publica actualment una traducció de Jack London "Le talon de fer", obra poderosa tanmateix i bella, i l'òrgan oficial del K. P. D. (Kommunistiche Partei Deutschlando) publica també "Das Eiserne Ferne", això és, la mateixa obra de Jack Londos, traduïda a l'alemany.

Converses filològiques

Els lectors d'aquestes Converses ens han de perdonar que tornem a parlar-hi del ja famós *dones* causal. Des del Congrés de la Llengua Catalana, en què Casas-Carbó combaté en una comunicació aquesta invenció malaurada dels nostres descatellanitzants, s'ha parlat munió de vegades del *dones* causal, demostrant que cal evitar-lo en absolut; però ell no deixa per això d'aparèixer encara abundosament en les nostres publicacions.

En la darrera *Publicitat d'Esports* n'hem trobat, en un parell d'articles, almenys una mitja dotzena. Evidentment els seus collaboradors no s'han adonat encara que hi ha un *dones* causal que cal evitar. Hom desespera guitrebé d'aconseguir-ne l'extirpació, perquè quan hom creu que la seva presència en una revista esportiva és deguda al fet d'ésser la collaboració d'una tal revista composta per gent poc habituada a escriure en català, hom agafa *La Veu*, per exemple, i constata que un dels seus redactors, ço és, un individu que escriu habitualment en català, escriu paràgrafs com els següents:

"...la responsabilitat del fet recau únicament sobre ell, *dones* procedí espontàniament i sense cap còmplice."

"He obrat, afegí, mogut pel desig de venjança, *dones* alguns individus de la meva família han estat empresonats i executats pels soviets."

P. Fabra

L'Unió Cívica a Bèlgica

Per mitigar l'efecte de les vagues, s'ha constituït a Bèlgica una Unió cívica, l'objecte de la qual, segons unes declaracions recents, no és polític no perseguint altre objectiu que l'assegurar el funcionament dels serveis generals, indispensables al públic en cas de vaga del personal d'aquests serveis. La Unió cívica belga no és pas un instrument advers a l'estament obrer, per tal com cerca únicament d'obrar preventivament, impedint l'agonia a què sotmeten les ciutats les lluites entre el capital i el treball, de la qual els més perjudicats són nombre de ciutadans pacífics i els mateixos obrers. La Unió cívica belga, amb motiu del conflicte actual en el ram dels transports, ha adreçat una crida a tots els bons ciutadans que volen desenrotllar en la pau llur activitat, amb el fi que s'inscriguin a l'exèrcit pacífic dels amics de la ciutat, mobilitzat només quan l'anormalitat en el treball ho reclamarà.

L'ASSASSINAT DE VOROWSKI

L'ENTERRAMENT VERMELL

Lausana, 12, nit.

A Lausana, s'ha fet un simulacre d'enterrament del cadàver de Vorowski.

El cos del delegat rus assassinat fou portat de la cambra que Vorowski tenoa a l'Hotel Cecil, a una sala de la Facultat de Medicina de la Universitat de Lausanna. Els metjes féren l'autopsia i l'embalsamaren. I avui, aquesta tarda ha tingut lloc el transferiment del cos a una petita capella del cementiri de Montoil, que es un cementiri polit i agradable dels afores de Lausanna. De Montoil, el cadàver serà portat a Berlín i Moscou.

S'ha format una comitiva a la porta de la Universitat per el transferiment. Mentre veiem sortir el bagul, que cracobert d'una enorme bandera vermella, pensàvem amb les curioses combinacions que fa la vida. Perquè la Universitat de Lausanna és célebre en la història del nihilisme i dels anys anteriors a la revolució russa. Per la Universitat de Lausanna hi han passat una enorme quantitat d'estudiants russos. Eron estudiants exilats, molts havien estat condempnats polítics a Sibèria. Aquells estudiants són els bolxevics d'avui.

I precisament a l'Hotel Cecil hi vivia, en aquella època, el detectiu que el govern tzarista tenia a Lausanna per vigilar els moviments dels estudiants russos de la Suïssa francesa. La Universitat era la revolució. L'Hotel Cecil era el baluart del zarisme. Vorowski, vell estudiant revolucionari, ha mort a l'Hotel Cecil i la Universitat li ha fet els ultims honors.

En aquella època, el professor de moda a Lausanna, era Vilfredo Pareto, el famós sociileg italià. Pareto és un dels formadors, amb Sorel, de les idees polítiques del nostre temps. Són en realitat els cínics descobridors de la violència i els que han enderrocat la vella hipocresia de la vitalitat de la moral teològica i cristiana. Inventors del bolxevisme i del feixisme. Lenin i Mussolini han estat els seus deixebles més ardents. Mussolini, quan encara era en el socialisme la parlava del mestratge del Pareto, amb gran indignació dels socialistes colombins, que són els socialistes que van amb el cor a la mà i tenen ales, com els colons i altres animals de Jocs Florals i primeres comunions. Una volta Mussolini hagué fet el cop d'estat cobrí a Vilfredo Pareto d'honors però el vell professor no li donà pas massa importància: els rebé com un "sago", amb una indiferència i humilitat magnífica.

L'assassinat d'un representant de la política dels pobres, a Lausanna. Meca de les idees del nostre temps, és un triomf de la política dels rics, evidentment. Però més que res, sembla un cas pràctic que inesperadament la vida ha portat als estudiants de Sociologia materialista de la Universitat suïssa.

El bagul fou posat sobre un automòbil fúnebre i aviat la bandera vermella desaparegué sota una braçada de flors vermelleneas. Darrera del cotxe del mort, seguien quatre automòbils.

Sturner, delegat rus a Lausanna, que se salvà per miracle, Batowsky, amb la seva senyora, delegats del soviet a la Creu roja internacional de Berna, mitja dotzena de estudiants russos pàl·lids, els ulls plens de febre els llavis blavencs, es omplen.

A a porta del petit cementiri hi havia un grup de persones que esperava la comitiva. Hi havia el diputat comunista suiss Wysser, personatje fantàstic, amb una barba de color de panoixa, feta un remolí. Una dotzena d'obrers rodeijaven el seu representant. Els obrers, amb el barret fort i el vestit negre del dia del casament, la mà esquerra a la solapa, semblaven una laica figuració dels dotze apòstols.

Tothom rodeijà el cotxe fúnebre i després d'un minut de silenci — s'anava fent fosc i un sol proguenc tocava la neu dels Alps i donava l'aire del llac que era d'un gris esblaimat — les portes de la capella del cementiri estret, de color clar amb uns fils negres, fou entrat a la capella i posat entre dos canalobres senzills. Una gran corona de clavells vermells fou posada al peu del bagul, amb aquesta inscripció: "Al nostre company assassinat, el grup comunista del cantó de Vaud".

Tothom quedà una estona amb el cap pip i el barret a la mà, rodeijant els canalobres. Silenci absolut. Aquest fou el moment més impressionant perquè fou el moment de la indignació desesperada i muda. Al cap de poc entrà un diplomàtic turc, seguit d'un nuvol de periodistes, el qual, dirigint-se al senyor Batousky, li digué en veu alta i en francès, la indignació i la simpatia que la Delegació turca sentia per la gran potència amiga.

Seguiren unes estretes de mà i la capella s'anà desocupant lentament. El darrer en sortir fou Sturner, el qual fou bloqueijat materialment, a la porta, pels periodistes. Sturmer, amb un aire plo d'orgull i d'indignació, diu en veu alta:

—A Vorowski se li faran uns funerals dignes d'un representant d'una potència de cent milions d'ànimes, assassinat d'una manera vil.

El cementiri és tot ple de sombres. Els automòbils filen ràpidament. S'han tancat les portes de la capella però es veu la llum groga i dèbil dels ciris dels canalobres, darrera el petit rosetó de la fassana. Fa una nit magnífica, plena d'estels, el sementiri es plo de grills que cruixen i l'aire carregat dels sucs de la terra i de les herbes m'eeja els sentits.

Josep Pla

Full de dietari

LA FAMILIA I EL DISTRICTE

Mr. Thomas Watt és un diputat anglès que ha volgut fet una gentilesa al districte que l'ha elegit. Vosaltres imaginareu tot seguit que ha fet gestions per obtenir del Govern la construcció d'un pont o d'una carretera, o bé que ha donat diners per erigir una biblioteca, o bé, simplement, que ha comprat la toia en un ball de rams i n'ha fet present a la filla de l'alcalde de la capital del districte. Doncs aneu molt errats de comptes. Esteu obsessionats pels costums polítics que us volten i us sembla que per tot són iguals. Cada terra fa sa guerra.

Mr. Thomas Watt ha donat a un seu fill que li acaba de néixer el nom del districte. El seu fill, si no hi ha cap novetat, és a dir, si no ve que se'n cansa i fa expedient per canviar de nom, es dirà Withinton Watt.

A les nostres oïdes, més o menys aviciades a la sonoritat dels noms hebreus i llatins, aquest nom de Withinton ens pot semblar poc eufònic i àdhuc francament feréstec. Però, és possible que un anglès el trobi tan passador com Washingthon o Winston.

No ens sembla probable que l'exemple del diputat per Withinton tingui cap imitador a Catalunya. A casa nostra les relacions entre els electors i l'elegit no han aconseguit un grau suficient de sentimentalisme perquè els diputats es creguin obligats a mesclar el nom del districte amb el seu propi nom. La família, en general, i la muller en particular, miren amb ulls recelós les coses de la política.

Però qui ens privarà del plaer d'imaginar el contrari? En certs casos, el diputat català podria, sense massa violència, seguir l'exemple de Mr. Watt. Al senyor Miracle, posem per cas, no li fóra un sacrifici horrible de batejar un fill seu amb el nom del districte que tan dignament representa. Un Feliu de Llobregat Miracle fóra, si ja no fa, tan acceptable com un Albert de Sicília o un Francesc d'Assís Miracle.

El senyor Girona tampoc trobaria grans dificultats. El nom d'Igualada podrà no ésser el nom ideal per a una nena, però pot competir avantatjosament amb el de Reparada o Fortunata.

Un Vich Rossinyol o un Olot Ventós o un Granollers Trias no sols em semblen passadors, sinó àdhuc recomanables. Els trobo un cert regut medieval...

En canvi, no aconsellaria mai al senyor Pla i Carreres que, deixant-se portar pel seu afecte al districte, imposés a cap fill seu el nom de Vilademuls.

Carles Soldevila

La millora progressiva del balanç comercial italià

Roma, 16.—El moviment demillora progressiva del balanç comercial italià, ha continuat sense interrupció, durant tot l'any de 1922 i ve a intensificar-se l'any actual.

De les dades relatives al primer mes d'aquest any, es desprèn que el gener passat s'obtingué, amb relació a igual mes de 1922, una disminució de 260 milions de lires en el valor de les importacions i un augment de 163 milions de lires en el valor de les exportacions.

Una millora en tal proporció no estava representada en les dades corresponents a anys anteriores, per la qual cosa l'excedent de les exportacions sobre les importacions ha quedat reduït al valor de 267 milions de lires, únicament en el balanç comercial de gener darrer.—Havas.

Mort del milionari Georges Jay Gould

Menton, 16.—A les tres de la matinada ha mort Mr. Georges Jay Gould.—Havas.

El milionari George Jay Gould nasqué a Nova York el 6 de febrer de 1864. No estudià en cap universitat, puix preferí el comerç als estudis, i en sortir de l'escola entrà d'ampleat a la banca de W. E. Connar i Companyia, de Nova York, de la qual era associat el seu pare, al qual succeí en retirar-se aquest el decembre de 1885. Devingué membre del New York Stock Exchange el febrer de 1886 i entrà en el serveis ferroviaris el 26 d'abril de 1888 com president del Little Rock and Fort Smith Railway. Després d'aquest debut continuà presidint altres companyies, en diversos períodes; la Manhattan, la Texas and Pacific, la Missouri Pacific, de la Sant Louis Iron Mountain and Southern, de la International and Great Northern, de la Wabash Rairoad, la Western Union Telegraph Co. Ara era director de la Deuver and Rio Grande Railway; de la Rio Grande Southom Railroad; de la Utha Fuel Co., de la Manhattan Railway C. De moltes d'aquestes companyies fou també director.

Era membre de la Cambra de Comerç de l'Estat de Nova York, de la Societat Americana de Geografia, de la Societat dels Fills de la Revolució i altres.

Formava part de nombrosíssims clubs d'Amèrica i Anglaterra i practicava gran nombre d'esports. (N. de la R.)

Congrés internacional per al sufragi de les dones

A hores d'ara s'ha reunit a Roma la Conferència feminista. Hi són representades més de quaranta nacions, dispostes a discutir la situació social, política, econòmica i moral de la dona.

El moviment d'alliberació de la dona ha fet grans progressos en aquests darrers anys. En el darrer Congrés de Ginebra, l'any 1920, les delegades de totes les parts del món celebraren la concessió del vot en més de vint nacions.

El Congrés actual ha desvetllat molt d'interès, no sols a països com França, Itàlia i els països sud-americans, on les dones encara no tenen dret de sufragi, sinó en la majoria dels Estats d'Europa, on les dones l'exerceixen fa molt de temps.

Resum telegrafic

Els franco-belgues ocontinuen aplicant el mètodo decidit en les darreres conferències, ocupant noves mines, noves fàbriques i noves estacions. Els alemanys, per llur part, segueixen resistint i fent sabotatges i han destruït un pont sobre la Ruhr.

La Conferència de Lausana continua la seva obra. Després de moltes discussions, els turcs han reconegut de dret les escoles i establiments religiosos de les grans potències, però no les de les petites. Aquestes han protestat.

El Govern rus diu que expulsarà els súbdits suïssos si el Govern de la Federació no li dóna completa satisfacció per l'assassinat de Vorovski.

Ha estat presentat al Tribunal Suprem espanyol l'escrit demanant el processament del general Berenguer. Es un document molt extens i interessant.

CULTURA NACIONAL

L'ANUARI DE L'INSTITUT

SECCIO LITERARIA

El sisè Anuari de la Secció Històrico-arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans està integrat, com els anteriors, per estudis de literatura, dret, història i arqueologia de Catalunya.

Un treball d'En Lluís Nicolau d'Olwer sobre "L'Escola poètica de Ripoll en els segles X-XIII" omple la secció literària.

Entre els estudis que cursaven els monjos del monestir de Ripoll a l'Edat Mitjana, figurava la música, i dins ella la metrificació. El llibre de text per a l'estudi d'aquesta disciplina era l'"Ars Metrica", del Venerable Beda. A més a més d'aquest tractat teòrico-pràctic, hi havia a la biblioteca ripollesa els més escollits models de la poesia romano-pagana i de la cristiana. No necessitaven més els antics monjos de Ripoll: posseïen una tècnica poètica i posseïen models als quals imitar i seguir de llunyi: una escola s'hi va formar sota l'advocació, principalment, de Virgili i de Sedulí. Aquell — com diu En Nicolau — els fou un ideal; aquest els fou una pauta.

L'abat-bisbe Oliva que va compondre un poemet a honor i llaor del monestir de Ripoll i dels comtes que hi foren soterrats; el monjo del mateix nom, músic, astrònom i matemàtic, però també versificador, i Joan, que arribà a ésser abat del poderós monestir de Fleury i del qual s'ha conservat una "Lloança" tramesa a l'abat Oliva, són les únics noms de poetes ripollesos que ens siguin coneguts. Les altres composicions resten anònimes i anònim resta el més inspirat poeta d'aquella escola, la producció del qual ha estat descoberta per En Nicolau, i donada a llum en la seva important monografia. Es això, al nostre entendre, el que li dóna més valor. Altres erudits havien estudiat el manuscrit on es troben les poesies de l'"Anònim enamorat" (així el bateja, escaiontment, En Nicolau): cap d'ells no s'havia adonat d'aquestes poesies. Bé és veritat que el monjo ripollès del segle X que tan belis poemes sabia escriure, havia pres les seves precaucions perquè passessin desapercebuts. No li manceaven raons per fer-ho: l'erotisme dels seus versos hauria produït escàndol en el monestir. Per això, aprofitant alguns folis d'un manuscrit, que havien estat deixats en blanc, escrivia a columna plena, no separant els versos sinó per un punt, estrafeia l'escriptura dels títols, i modificava l'ordre de les lletres en aquells mots que per sí sols podien delatar el gènere de les poesies; així, "amica" apareix escrit "macima"; "amore", "eroma"; "Ad comitissam Frantie" (a la comtessa de França) Eltnarfmassitimocda.

Però allò que dóna més valor a la troballa feta per En Nicolau és que l'"Anònim enamorat" era un veritable poeta. Les seves estimades o admirades Flora, Lux, Judit, Gilberta li inspiren, al costat d'elogis banals, versos exquisits i apassionats. L'expressió no se detura davant els majors atreviments eròtics, i el monjo ripollès no té res que envejar, en aquest respecte, a Properci o a Tibul.

En Nicolau arriba a conjecturar el nom d'aquest pèssim frare benedictí, però excellent poeta; així com el nom de dues de les seves estimades. Ell es diria Arnau de Mont; l'una d'elles (amor sensual i doblement sacrílega) hauria estat Judit II, abadessa de l'abadia benedictina de Remiremont (Lorena); l'altra (amor platònica), hauria estat Elisabet de Vermandois, muller de Felip d'Alsàcia, dona célebre per la seva beutat, per la seva amor a la poesia i per la tràgica mort del seu amant Gautier de Fontaines (1175).

En Lluís Nicolau, al qual felicitem pel seu treball, ha portat, amb all, bon material per al dia en què s'escrigui la història de la literatura llatinoeclesiàstica de Catalunya.

SECCIO JURIDICA

Un sol estudi emplena també tota la secció jurídica d'aquest Anuari: un "Assaig bibliobibliogràfic sobre el canonista barcelonì Josep Pons i Massana", per Joan Vilar S. I. Hi estudia l'autor la vida i les obres d'aquell illustre jesuita que va viure en l'època de profunda commoció, per a la Companyia de Jesús, que és el regnat de Carles III d'Espanya. Professor al Seminari de Nobles de Cordelles i al Col·legi de Betlem de Barcelona i catedràtic després a la Universitat de Cervera, fou embarcat a Salou amb els altres jesuïtes de la Província d'Aragó, sofrint les peripècies d'aquell èxode singular: la navegació en l'esquadreta del capità Toni (En Barceló); la tempestat que els obligà a refugiar-se en el port de Fornells (Menorca); el refús del Papa perquè desembarquessin als Estats Pontificis; llur refugi a Còrsega; llur nova expulsió pel rei de França Lluís XV; l'arribada a Itàlia; el desembarcament al port de Sestris, i el viatge fins a Bolonya i Ferrara. Allí es dedicà novament a l'ensenyança el canonista Pons i Massana: de primer dins el Seminari de la Companyia; i, suprimida aquesta per Climent XIV, en càtedres de filosofia, història i dret a les ciutats de Nuceria, Foligno, Trèvia, Camerino, Sinigaglia i Spoleto, on morí en 1816.

Les obres que deixà han merescut elogi dels canonistes, i el P. Weruz, una de les primeres autoritats dins els estudit de dret canònic, cita sovint amb elogi l'illustre canonista català que va venir a continuar la gloriosa tradició canònica de Catalunya. Per això resulta just l'homenatge que, amb motiu del centenari, de la seva mort, l'autor i l'Institut li dediquen, incloent aqueixes notes bio-bibliogràfiques dins l'Anuari.

Ferran Soldevila

La Política

EL DESVETLLAMENT REGIONALISTA DEL MIGDIA FRANCES

S'acaba de celebrar a Tolosa el I Congrés d'Acció Occitana. Les noves que d'aquest acte ens arriben, ens permeten assegurar que ha estat un gran èxit. De Gasconya, de Provença, del Llenguadoc, de les terres llemosines i de Quercy, hi han collaborat patriotes entusiastes. D'aquest Congrés ha nascut la "Ligue de la Patrie Méridionale", federació dels països d'Oc, el primer president de la qual és el nostre benvolgut amic, el gran catalanòfil tolosenc Camil Soló, professor a la Facultat de Medicina de Tolosa i fundador de la "Chorale Deodat de Severac".

La primera assemblea de les dues que anualment celebrarà la "Ligue", tindrà lloc durant el propvinent mes de novembre i per a concórrer-hi a representar Catalunya han estat requerits els senyors Lluís Nicolau dOlwer i Leandre Cervera.

ACTE NACIONALISTA A VILOVI

Diumenge que ve, a les quatre de la torda, tindrà lloc al poble de Vilovi un miting d'afirmació nacionalista a càrrec d'oradors del Bloc Catalanista de Vilafranca del Penedès, que és l'entitat organitzadora.

Hi parlarà, en representació d'Acció Catalana, En Francesc M. Masferrer.

EL SENYOR DAURELLA CONTINUA INDEPENDENT

Ens comunica el senyor Daurella, senador electe per la Universitat, que contra el que han afirmat alguns diaris no és ni addicte al Govern, ni tampoc conservador. Fa constar el doctor Daurella que continua, com sempre, desligat de tot partit polític i que segueix essent independent.

Anglaterra i Russia : La fermesa britànica

Londres, 16.—En el curs d'un debat sobre les dificultats anglo-russes, Mr. Mac Neill ha declarat que Anglaterra no té cap intenció d'entrar més en negociacions amb els soviets.

Lord Curzon podrà concedir una prórroga raonable perquè Krassin pugui comunicar amb el Govern del seu país. Sigui com sigui, el Govern britànic mantindrà les peticions formulades en la nota britànica d'ahir vet.